

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobců **a) Z. N., b) R. M. G., c) nezl. N. N., d) nezl. Y. N., e) nezl. M. G.**, t. č. zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha, proti žalované **Policii ČR**, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Přerově, se sídlem U Výstaviště 18, Přerov, **o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2015, č. j. KRPM-115589/ČJ-2015-140022, ve věci zajištění žalobkyně a), rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2015, č. j. KRPM-115576/ČJ-2015-140022, ve věci zajištění žalobce b),**

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2015, č. j. KRPM-115589/ČJ-2015-140022 **se ruší a věc se** vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2015, č. j. KRPM-115576/ČJ-2015-140022 **se ruší a věc se** vrací žalované k dalšímu řízení.

III. Žalobcům **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

IV. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně a) domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobci jsou manželé a rodiče nezletilých žalobkyň. Všichni pocházejí z Afghánistánu, který z důvodu bezpečí opustili a odešli do Íránu, dále přes Turecko a Řecko do Maďarska, kde byli zadrženi a umístěni do uprchlického tábora. Po propuštění odcestovali do Rakouska, kde zakoupili jízdenky na vlak do Berlína. Dne 15. 9. 2015 byli při kontrole ve vlaku zadrženi Policií ČR a umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová na základě napadených rozhodnutí, za účelem vydání do Maďarska podle Dublinského nařízení (č. 604/2013). Děti byly umístěny do zařízení spolu s rodiči, kde se nachází doposud.

[2] Aktivní žalobní legitimaci dovozovali nezletilé žalobkyně z toho, že jsou účastnicemi správního řízení s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 – 54, a protože zajištěním jejich rodičů bylo zasaženo do práva na jejich osobní svobodu a práva na rodinný a soukromý život.

[3] Žalobci namítali, že žalovaná porušila § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení, § 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobody (LZPS), neboť stávající právní úprava neobsahuje definici vážného nebezpečí útěku. Protože nejsou v souladu s čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení vymezena českými právními předpisy objektivní kritéria nebezpečí útěku, je tato legislativní situace v rozporu s citovanými ústavněprávními předpisy a mezinárodními dokumenty. Zajištění žalobců je tak nezákonné. Žalobci odkázali na podporu své argumentace na rozsudky ESLP č. 24276/94, č. 46295/99, č. 53541/07, č. 22414/93, č. 11364/03, č. 45355/99, rozsudky NSS čj. 9 As 5/2010 – 74, německého Spolkového ústavního soudu V ZB 31/14 ze dne 23. 7. 2014 a rakouského NSSⁱ, rozsudky Městského v Praze čj. 1 A 47/2015 – 21, čj. 1 A 59/2015 – 29, Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 42 A 12/2015 – 78, čj. 78 A 9/2015 – 58 a Krajského soudu v Brně čj. 32 A 54/2015 – 88.

[4] Dále žalovaná porušila § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 Úmluvy, neboť zajištění žalobců nepřiměřeně zasahuje do jejich soukromého a rodinného života a ve spojení s čl. 3 Úmluvy ve vztahu k nezletilým žalobkyním, protože umístěním v detenci dochází k porušení zákazu nelidského a ponižujícího zacházení. V rozhodnutí nebyl zohledněn nejlepší zájem dětí. Důsledkem zajištění rodičů bylo zbavení svobody všech dětí, které tak nemohou území ČR svévolně opustit. I přes neexistenci formálního rozhodnutí jsou splněna objektivní a subjektivní kritéria zajištění (rozsudek ESLP č. 298/07, odst. 70). V rozhodnutí o zajištění rodičů se žalovaná nijak nevypořádala se zajištěním jejich dětí, což je v rozporu s čl. 3 Úmluvy OSN o právech dítěte. Zajištění dětí by mělo být až tou poslední, krajní možností. Žalovaná vůbec nevzala v potaz extrémní zranitelnost dětí, porušila tak čl. 8 Úmluvy. Žalovaná měla posuzovat, zda jsou v ZZC vytvořeny podmínky pro pobyt nezletilých dětí a jestli by situaci nešlo řešit jinak než zajištěním jejich rodičů.

Žalovaná nevzala v potaz ani těhotenství žalobkyně a). Její zajištění by mohlo mít negativní dopad na její psychický a fyzický stav.

[5] Třetí námitkou brojili žalobci proti reálnosti předpokladu transferu do Maďarska. Podle nejnovějších statistik Ministerstva vnitra bylo v srpnu odesláno 258 žádostí o transfer a proběhl jen jeden. Protože k transferům reálně nedochází, maďarská azylová zařízení jsou přeplněná, jsou tam nedostatky v azylových řízeních, není zajištění žalobců důvodné.

[6] Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobci společně vstoupili na území České republiky dne 15. 9. 2015 bez cestovních dokladů. Při pobytové kontrole v mezinárodním vlaku v Břeclavi byly u dospělých žalobců nalezeny vlakové jízdenky do Berlína. Podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla žalobcům uložena povinnost opustit území ČR. Protože žalobci vstoupili na území EU nejprve v Řecku a pak Maďarsku a Rakousku, žalovaná prošetřila, zda jsou dány podmínky aplikace Dublinského nařízení. Z prověrky v EURODAC vyšlo najevo, že je důvod domnívat se, že žalobci a) a b) tam požádali o mezinárodní ochranu nebo azyl. Proto byli dospělí žalobci zajištěni za účelem předání. Doba zajištění byla rozhodnutím ze dne 8. 10. 2015 prodloužena o 29 dnů, tj. do 12. 11. 2015 (právní moc 9. 10. 2015).

[7] Žalovaná nejednala svévolně, ale na zjištěný skutkový stav použila § 129 zákona o pobytu cizinců. Jde o normu kogentní, která nařizuje žalované, jak postupovat, je-li naplněna skutková podstata podle § 129 citovaného zákona. Žalovaná uznala, že definice nebezpečí útěku měla být zavedena do českého práva, avšak není. V tom případě si žalovaná sama dokázala vyložit důvodnou obavu z vážného nebezpečí útěku a vysvětlila ji na straně 3 v odstavci 5 uvedeného rozhodnutí. K podobnému názoru dospěl Krajský soud v Brně ve věci čj. 33 A 40/2015 – 32 dne 11. 8. 2015. K dané problematice existují rozdílná stanoviska soudů a Nejvyšší správní soud vznesl předběžnou otázku k SD EU (jeho usnesení čj. 10 Azs 122/2015 - 88).

[8] K námitce nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalovaná uvedla, že jeho důvody zkoumala a vypořádala se s nimi na straně 4 v odstavcích 3 a 4 rozhodnutí. Zajištění cizinců nepředstavuje úplné zbavení osobních svobod. Cizinci se nacházejí v části s mírným režimem a jejich míra izolovanosti spočívá v dočasné nemožnosti svévolně opustit zařízení. Zajištění v jejich případě je chápáno jako opatření směřující k úspěšné realizaci přemístění/předání cizinců na území jiného státu. Nezletilé děti cizinců policie nezajišťovala. Matka výslovně uvedla, že nemá možnost svěřit své nezletilé děti jiné osobě a chtěla, aby její děti byly po celou dobu řízení společně s matkou a otcem. Tomuto zájmu matky bylo vyhověno. K námitkám nezohlednění zájmů dítěte a zbavení jich osobní svobody žalovaná výslovně uvedla, že rozhodovala jen o jejich rodičích. Podmínky pro pobyt rodin s dětmi upravuje hlava XII zákona o pobytu cizinců a ZZC Bělá - Jezová tyto podmínky splňuje. Podle žalované ponechání dětí tak nízkého věku společně s otcem a matkou je nejlepším zájmem dítěte. Žalovaná se zabývala i těhotenstvím matky. Již při eskortování žalobkyně na územní odbor

policie v Přerově byl přivolán lékař a žalobkyně si stěžovala jen na nevolnost a únavu (srov. záznam o výjezdu ZZS Olomouckého kraje).

[9] Transfery do Maďarska probíhají, i když ne zcela standardním a plynulým způsobem. Pro oprávněnost a zákonnost zajištění cizince postačuje aspoň potenciální možnost předání (srov. rozsudek NSS čj. 7 As 79/2010 – 164). Žalovaná byla 1. 10. 2015 informována Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o zahájení postupu podle Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, tedy o postupu předání cizinců do Maďarska.

[10] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 15. 9. 2015.

[11] Ze správního spisu soud zjistil z úředního záznamu ze dne 15. 9. 2015, že při pobytové kontrole v mezinárodním vlaku R406 Chopin, jedoucím z Vídně do Berlína, se nachází 35 cizích státních příslušníků, kteří nepředložili platné cestovní doklady, víza nebo povolení k pobytu. Tito cizinci byli zajištěni, poučeni a převezeni do Zařízení pro zajištění cizinců Běla – Jezová.

[12] Téhož dne bylo zahájeno řízení o povinnosti opustit území ČR, a to s žalobci a) a b).

[13] Podle protokolu o výslechu žalobce b) uvedl údaje o své identitě, kromě dne a měsíce narození, které nevěděl. Žalobce opustil s rodinou Afghánistán kvůli válce a bezpečí dcer, afghánského převaděče kontaktoval ještě v domovské zemi, zaplatil mu za každou dospělou osobu 7.000 USD, za dvě starší dcery poloviční taxu, za nejmladší neplatil, celkem platil 21.000 USD. Převaděči si je pak předávali na každých hranicích, krom prvního, který je dovedl až do Turecka. V Maďarsku jim policie odebrala otisky, byli nejdříve v uprchlickém zařízení, po propuštění jeli do Rakouska, tam si ve Vídni koupili jízdenky. Cíl cesty je Německo, chtějí se tam usadit, prý se tam žije dobře. Na území ČR je žalobce poprvé, neměl úmysl zůstat v ČR, ani zde zůstat nechce. O vízum v EU nikdy nežádal, ani o azyl. Protože v Maďarsku nepožádal o azyl, byl propuštěn, včetně rodiny. V Řecku registrován nebyl, byť to byla první země EU, kam vstoupil, prošel ji pomocí převaděče. V EU příbuzné nemá. Jediný doklad, který má, je řidičský průkaz z Afghánistánu. Žalobce b) si nebyl vědom, že musí cestovat s dokladem, slyšel, že hranice jsou otevřené a myslel, že se může po Evropě volně pohybovat až do cílové země. Žalobce měl 400 eur pro celou rodinu a neměl na úhradu nákladů správního řízení. Žalobce výslovně žádal, aby děti byly po celou dobu řízení s ním a matkou. Manželka by měla rodit za méně než 30 dnů, žalobce b) požádal o urychlení řízení a propuštění.

[14] Podle odpovědi společného centra policejní spolupráce Mikulov – Drasenhofen ze dne 15. 9. 2015 žalobci a) a b) nejsou žadateli o mezinárodní ochranu ani pobytového oprávnění v Maďarsku a Rakousku.

[15] Rozhodnutím ze dne 15. 9. 2015 byla žalobci b) uložena povinnost opustit území České republiky nejpozději do 30 dnů od ukončení zajištění. Rozhodnutím žalované ze dne 8. 10. 2015 bylo zajištění prodlouženo o 25 dnů, tj. do 12. 11. 2015.

[16] S žalobkyní a) bylo zahájeno řízení o povinnosti opustit ČR po zajištění a poučení shodném jako u žalobce b) dne 15. 9. 2015.

[17] Podle záznamu o výjezdu zdravotnické záchranné služby Olomouckého kraje byly nezletilé žalobkyně c) a e) vyšetřeny a ponechány s matkou, konstatována po cestování únava, N. údajně zvracela. Žalobkyně a) předložila policii občanský průkaz z Afghánistánu formátu A4, cestovní doklady nikoliv. Podle databáze AFIS byl nález negativní, podle EURODAC byla nalezena shoda. Žalobkyně vypovídala shodně jako žalobce b), tedy její manžel, s tím, že o finance se staral její manžel a že v nějakém státě byli v uprchlickém zařízení a odebrali jim otisky prstů. Z Vídně vyjeli včera. Věděli, že Německo přijímá uprchlíky. V ČR zůstat nechtěla a nechce. Není si vědoma, že by žádala o azyl. Dostali propouštěcí listiny, ty manžel zahodil. Nebyla si vědoma, že nemohou cestovat bez povolení a cestovních dokladů, myslela, že ve vlaku nebudou kontrolováni. Do Maďarska nechtěli, Maďarsko uprchlíky nepřijímá a nestará se o ně. Vystavili jim listinu, myslela si, že na ni mohou cestovat do Německa. Náklady správního řízení v ČR nemají z čeho uhradit. Žalobkyně výslovně žádala, aby děti byly po celou dobu řízení s ní. Rodit chtěla v Německu, léky má na 10 dnů, rodit má do 30 dnů.

[18] Podle příkazu k zajištění žalobkyně a) mají být nezletilé děti – žalobkyně c) až e) ubytovány s matkou.

[19] Informace o zajištění žalobců a) až e) byla zaslána Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, Dublinskému středisku.

[20] Rozhodnutím ze dne 15. 9. 2015 byla žalobkyni a) uložena povinnost opustit území České republiky nejpozději do 30 dnů od ukončení zajištění. Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2015 bylo prodlouženo zajištění žalobkyně o 29 dnů, tj. do 12. 11. 2015.

[21] Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[22] Soud se ztotožnil s právním závěrem žalobců, že nezletilé žalobkyně c) až e) byly aktivně legitimovány k podání žaloby, neboť bylo zasaženo do jejich práv, a to do práva na osobní svobodu, práva, aby bylo rozhodnuto v souladu s jejich nejlepším zájmem a tento zájem byl v řízení zkoumán, a práva účastnit se řízení, resp. být slyšen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, čj. 7 As 103/2011 – 54, www.nssoud.cz).

[23] Podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.*

[24] Ze správního spisu připojeného k vyjádření žalované se nepodává, že by žalobkyně c) až e) byly účastnicemi správního řízení. Nebyly uvedeny v žádném rozhodnutí žalované, neúčastnily se tohoto řízení. Přitom byly napadenými rozhodnutími dotčeny na právu na rodinný život.

[25] Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

[26] Jak přitom uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, *aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a n. s. ř. s.) bude dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo.*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, č. 906/2006 Sb. NSS).

[27] Nezletilé žalobkyně c) až e) by tak mohly být osobami zjevně neoprávněnými k podání žaloby pouze tehdy, pokud by jejich tvrzení o dotčení na jejich právech byla zjevně neopodstatněná. Soud však shledal, že některá tvrzení nezletilých žalobkyň c) až e) o dotčení na jejich právech jsou opodstatněná.

[28] Tvrzení žalobců, že zajištěním rodičů, žalobců a) a b), byly zbaveny osobní svobody jejich děti, nezletilé žalobkyně c) až e), nelze přisvědčit. Oběma napadenými rozhodnutími byli zajištěni pouze rodiče, tj. žalobkyně a) a žalobce b).

[29] Na nezletilé žalobkyně c) až e) dopadá § 140 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podle kterého (1) *Provozovatel je oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem (dále jen "ubytovaný cizinec"). Ubytovanému cizinci poskytne stravu a další služby jako zajištěnému cizinci. Je-li ubytovaný cizinec schopen uvědomit si omezení spojená s pobytem v zařízení, přihlíží se k projevu jeho vůle. (2) Ubytovaný cizinec může zařízení opustit, má-li zajištěnu péči jiným způsobem. Jde-li o nezletilého nebo osobu s omezenou svéprávností, může opustit zařízení jen po písemném souhlasu zákonného zástupce.* Ubytování žalobkyň c) až e) nebylo tedy nevyhnutelným důsledkem zajištění jejich rodičů a v daném případě zcela záviselo na vůli jejich rodičů, žalobkyň a) a žalobce b). Oba totiž shodně do protokolu vyjádřili zájem ponechat si děti i v době řízení a zajištění u sebe, čemuž žalovaná plně vyhověla. I přes nízký věk nezletilých žalobkyň c) až e) je možné zajistit péči o ně jiným způsobem než umístěním s rodiči v zařízení pro zajištění cizinců. Je však i na rodičích, aby sami zvážili, která z variant je v nejlepším zájmu dětí.

[30] V souzené věci především všechny nastíněné otázky nebyly v řízení vůbec řešeny a přitom měly být, a to za účasti nezletilých žalobkyň c) až e) jakožto

účastnic řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu, citovaného výše. Nezletilé žalobkyně měly právo se správního řízení účastnit, neboť řízením a z něho vzešlými rozhodnutími mohly být dotčeny na svých právech na rodinný život, právu na soukromí a případných dalších právech, zejména procesních (daných zejména správním řádem, ústavněprávními předpisy a mezinárodními dokumenty, včetně Úmluvy o lidských právech, zejména čl. 6 a 8).

[31] V napadených rozhodnutích nebyl čl. 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, č. 209/1992 Sb.) a práva z něj vyplývající vůbec zohledněny. Přitom ve správním řízení bylo třeba zohlednit soulad se zákonem (resp. mezinárodními smlouvami), nezbytnost a přiměřenost ubytování dětí s rodiči a zajištění rodičů v zařízení pro zajištění cizinců, zejména soulad s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, podle kterého *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*. Pojem rodinného života není definován, ale judikaturou (i Evropského soudu pro lidská práva) je vykládán extenzivně, zejména faktický, reálně fungující rodinný život, zahrnující vztah dítěte s matkou. Na to navazuje respektování čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.), podle kterého *zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány*. Zájem dítěte však není zájmem jediným, jsou-li splněny podmínky čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, je možné omezení osobní svobody osoby pečující o nezletilé dítě a bude odpovídat i nejlepšímu zájmu dítěte. Pro stručnost soud toliko odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobné věci ze dne 30. 9. 2011, čj. 7 As 103/2011 – 54.

[32] Všechna výše uvedená hlediska nebyla v řízení o zajištění rodičů vůbec projednána a nebyla zohledněna v napadených rozhodnutích, nešlo o zanedbatelnou formální chybu. Proto byla řízení o zajištění rodičů stížena vadou, která měla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí a soud je podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem zrušil a věci vrátil žalované k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán.

[33] Podle soudu nebylo třeba oslovovat všech pěti žalobců jakožto případné osoby zúčastněné na soudním řízení správním, a to jednak proto, že tyto osoby neoznámily, že budou vystupovat v tomto postavení, jednak všechny byly přímo žalobci, soud vedl řízení o žalobách všech žalobců společně a rovněž z důvodu sedmidenní lhůty pro vydání rozsudku.

[34] Úspěšní žalobci žádné náklady řízení nepožadovali a soud ze spisu žádné nezjistil, proto jim je nepřiznal, a neúspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 23. 10. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

ⁱ <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/content/austria-high-administrative-court-finds-detention-asylum-seekers-subject-dublin-transfer>